

Modlitba není kouzelná hůlka, je to dialog s Pánem

Ve střeďečném cyklu katechezí o modlitbě uvažoval papež František o něčem, co „je pro mnoho lidí kámen úrazu. Je pravda, že mi Bůh naslouchá? A pokud ano, proč nedostanu to, o co prosím?“ Řekl, že pro to mohou být dva důvody. Na prvním místě proto, že to jsou prosby nevhodné. Na druhém, protože Bůh občas „chce, aby naše víra rostla“ a „byla vytrvalejší“, a proto tuto prosbu nevyslyší hned.

26.05.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Modlitbu popírá jeden radikální postoj, který plyne z úsudku, k němuž všichni dospíváme: modlíme se, prosíme, a přesto se někdy zdá, že naše modlitby nebyly oslyšeny. To, oč jsme žádali – pro sebe či pro druhé – se nestalo. Něco takového zakoušíme mnohokrát.

Pokud byl důvod naší modlitby ušlechtilý (jako příměluva za zdraví někoho nemocného, anebo zastavení války), její nevyslyšení se nám jeví jako něco ostudného. Například, co se týče válek. Modlíme se, aby skončily války v mnoha částech světa – pomysleme na Jemen, na Sýrii, země, kde se válčí již dlouhá léta. Jsou to země zmučené válkou, která ale nekončí. Jak je to možné?

„Někteří se dokonce přestanou modlit, protože si myslí, že jejich prosba nebyla vyslyšena“ (Katechismus katolické církve, 2734). Jestliže Bůh je Otec, proč nám nenaslouchá? Ujistil nás, že dá dobré věci dětem, které o ně poprosí (srov. *Mt 7,10*), proč tedy nevyhoví našim žádostem? Všichni jsme něco takového zakusili: dlouze jsme se modlili, za uzdravení určitého přítele, tatínka či maminky, ale nakonec odešli, Bůh nás nevyslyšel. Všichni to známe.

Katechismus nabízí dobré shrnutí této otázky. Varuje nás před rizikem, že vztah k Bohu zaměníme za cosi magického, namísto ryzího prožívání víry. Modlitba není kouzelná hůlka, je to dialog s Pánem. V modlitbě nám totiž hrozí nebezpečí, že už nebudeme sloužit Bohu, nýbrž budeme si nárokovat, aby On sloužil nám (srov. *KKC, 2735*). Takováto modlitba se stále něčeho domáhá,

chce nasměrovat události podle našeho plánu, nepřipouští jiné projekty než vlastní tužby. Ježíš však projevil velikou moudrost, když nás naučil vyslovovat Otčenáš. Tuto modlitbu, jak známo, tvoří výlučně otázky, avšak ty počáteční stojí na straně Boha. Žádají, aby se neuskutečnily naše plány, ale Jeho vůle se světem. Bude lepší, když se toho ujme On: „Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá“ (srov. *Mt 6,9-10*).

Apoštol Pavel nám připomíná, že ani nevíme, oč se vlastně máme modlit (srov. *Řím 8,26*). Prosíme za své nezbytné potřeby, za věci, které si přejeme. Je to však správné či nikoli? Pavel říká, že nevíme. V modlitbě si máme zachovat pokoru. To je počáteční postoj, než se začneme modlit. Jako se na mnoha místech uchovává zvyk, že si při modlitbě v kostele ženy zakrývají hlavu závojem, anebo se před začátkem

modlitby přežehnáme svěcenou vodou, právě tak si před modlitbou máme uvědomit, že Bůh mi dává to, co je pro mne nejvýhodnější, On již ví, co to je. Když se modlíme, máme být pokorní, aby naše slova opravdu byla modlitbou, a nikoli tlachy, které Bůh odmítne. Je také možné, že se modlíme z pomýlených důvodů – kupříkladu za porážku válečného nepřítele, aniž bychom se zajímali, co si Bůh o té válce myslí. Je snadné napsat si na praporec: „Bůh je s námi“. Mnozí se úzkostlivě snaží zabezpečit, aby s nimi byl Bůh, avšak jen málokterí se znepokojují tím, aby si prověřili, zda také oni jsou skutečně s Bohem. V modlitbě Bůh působí naše obrácení, nikoli my máme obracet Boha. Toto je pokora. Modlím se, avšak Ty, Pane, obrať mé srdce, aby žádalo o to, co je pro mne nejlepší a nejvíce prospívá duchovnímu zdraví.

Pohoršení ovšem přetrvává, když se lidé modlí s upřímným srdcem, prosí o dobra souznící s Božím královstvím, když se matka modlí za nemocné dítě. Proč nám někdy připadá, že Bůh nenaslouchá? Jestliže chceme tuto otázku zodpovědět, musíme v klidu rozjímat nad evangeliem. Vyprávění z Ježíšova života jsou plná proseb: lidé zranění na těle i na duchu jej žádají o uzdravení, jiní ho prosí za přítele, který nemůže chodit, jsou tu otcové a matky, kteří k němu přivádějí nemocné děti...Všechny tyto prosby prosycuje utrpení. Jakýsi obrovský sbor tu úpěnlivě provolává: „Smiluj se nad námi!“.

Můžeme si všimnout, že Ježíšova odpověď je někdy bezprostřední, jindy zase časově vzdálená, jakoby Bůh neodpovídal. Pomysleme na kananejskou ženu, která Ježíše prosí za svou dceru. Tato žena musí dlouze naléhat, aby byla vyslyšena (srov. *Mt*

15,21-28). A také si pokorně vyslechne Ježíšovo slovo, které působí poněkud urážlivě: Není správné hodit chléb psíkům. Této ženě ovšem nezáleží na vlastním ponížení, zajímá ji dceřino zdraví. Namítá tedy: „Jenže i psíci se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů“. Tato odvážná modlitba se Ježíšovi zalíbila. Anebo pomysleme na ochrnulého, kterého přinesli jeho čtyři přátelé. Ježíš mu nejprve odpouští hříchy, a teprve potom jej uzdravuje na těle (srov. *Mk 2,1-12*). Za některých okolností tedy lidská dramata nečeká okamžité řešení. Totéž zakouší každý z nás ve svém životě. Připomeňme si, kolikrát jsme prosili o nějakou milost, takříkajíc o zázrak, a nic se nestalo. Záležitosti se pak postupně upravily po Božím způsobu, nikoli podle našich přání. Čas Boha není naším časem.

Z tohoto zorného úhlu si zaslouží pozornost především uzdravení

Jairovy dcery (srov. *Mk 5,21-33*). Vidíme zde udýchaného otce, jehož dcera umírá a který prosí Ježíše o pomoc. Mistr ihned souhlasí, ale zatímco se ubírají k Jairovu domu, nastává ještě jiné uzdravení, a poté přichází zpráva, že děvčátko zemřelo. Zdá se, že je všemu konec, avšak Ježíš praví otci: „Neboj se, jen věř!“ (*Mk 5,36*). „Jen věř“: taková víra je oporou modlitby. A Ježíš pak skutečně dívku probouzí ze spánku smrti. Po určitý čas ovšem musel Jairos kráčet v temnotě, osvětlované pouhým plaménkem víry. Pane, dej mi víru! Dej, ať má víra roste! Ať mohu ve víře žádat o tuto milost! Ježíš v evangeliu říká, že víra přenáší hory, ale musí to být poctivá víra. Když se Ježíš setkává s vírou svých chudých lidí, kapituluje a projevuje vůči takové víře mimořádnou něhu. A naslouchá.

Také modlitba, s níž se Ježíš obrací k Otci v Getsemanech, budí dojem, že

nebyla vyslyšena. Otče, je-li to možné, oddal ode mne, co mne čeká. Zdá se, že Otec neslyší. Syn bude muset vypít kalich utrpení až do dna. Bílá sobota nicméně netvoří závěrečnou kapitolu, protože třetího dne, tedy v neděli, nastupuje vzkříšení. Zlo je pánem předposledního dne, dobře si to zapamatujte. Zlo nevládne poslednímu dni, nýbrž tomu předchozímu, když je noc nejtemnější, a to právě před svítáním. O tomto předposledním dni nastupuje pokušení, když se nám zlo snaží vnutit své vítězství. „Viděl jsi? Vyhrálo jsem!“. Zlo vévodí předposlednímu dni, poslední den přichází vzkříšení, jehož pánem je Bůh. Tento den náleží jedině Bohu a je dnem, v němž dojdou naplnění veškeré lidské touhy po spáse. Naučme se této pokorné trpělivosti a očekávejme Pánovu milost, čekejme na poslední den. Předposlední den je mnohdy velice ošklivý, protože lidské

utrpení je ošklivé. Avšak Pán je zde a
posledního dne vše vyřeší.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

---

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-
frantisek-vytrvalost-modlitba/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-vytrvalost-modlitba/)
(28.03.2025)